

สำหรับศาลใช้

(๓๑)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่

สวอ.๔๙/๒๕๖๒

คดีหมายเลขแดงที่

๑๐๔๘/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

วันที่ ๕ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ความอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิ	โจทก์
		นางสาวนิตยา ม่วงกลาง	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้

ความผิดต่อพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ

โจทก์และจำเลย อุทธรณ์ คำพิพากษา

ศาลจังหวัดชัยภูมิ ลงวันที่ ๘ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ รับวันที่ ๑ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

/โจทก์ฟ้องและ

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
 ๕ เม.ย. ๒๕๖๒

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๙ เวลากลางวัน ต่อเนื่องกันตลอดมา จำเลยบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครอง ทำประโยชน์ ก่อสร้าง แผ้วถาง ทำลายป่า ในที่ดินบริเวณป่ากลุ่มตาทมน หมู่ที่ ๗ ตำบลห้วยแย้ อำเภอหนองบัวระเหว (เดิมกิ่งอำเภอหนองบัวระเหว) จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ และอุทยานแห่งชาติ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๙๘ ตารางวา โดยการใช้เครื่องจักรไม่ทราบชนิด มีด จอบ และอุปกรณ์อื่น ๆ โถงถากถางต้นหญ้าวัชพืชและตัดต้นไม้ปรับปรุงพื้นดินบริเวณดังกล่าว เพื่อเตรียมแปลงปลูกมันสำปะหลังและสิ่งปลูกสร้าง อันเป็นการทำลายป่า ยึดถือครอบครองป่า เพื่อตนเองหรือผู้อื่น กระทำโดยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย ทำให้เสื่อมสภาพซึ่งไม้ ยางไม้ แร่ หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น และเป็นการเข้าไปดำเนินการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ในเขตอุทยานแห่งชาติดังกล่าว อันเป็นการทำลายหรือเป็นเหตุให้เกิดการทำลาย หรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติในเขต ป่าสงวนแห่งชาติ จำเลยต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเสียหายตามมูลค่าของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกจำเลย

/ทำลาย

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
- ๕ เม.ย. ๒๕๖๒

(๓๑ พ.)

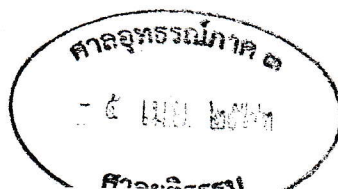

สำหรับศาลใช้

- ๓ -

ทำลายเสียหายดังกล่าว เป็นเงิน ๘๗,๓๓๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่ วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช เหตุเกิดที่ ตำบลห้วยแย้ อำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๗๓๘/๒๕๖๐ ของศาลชั้นต้น ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๘๔ มาตรา ๔, ๕๔, ๕๕, ๗๒ ตี พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๙, ๑๔, ๒๖/๔, ๒๖/๕, ๓๑ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๘, ๑๖ (๑) (๒) (๔) (๑๓), ๒๔, ๒๗ นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๗๓๘/๒๕๖๐ ของศาลชั้นต้น ให้จำเลย คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารของจำเลย รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง หรือนำสิ่งใด ๆ อันก่อให้เกิดการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติ และอุทยานแห่งชาติภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด และให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๘๗,๓๓๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช

/จำเลย

○ (๓๑ พ.)

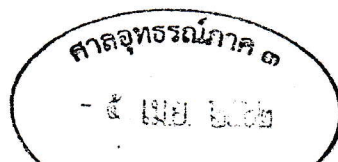
สำหรับศาลใช้

- ๔ -

จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้รับโทษต่อ
และให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง เพราะมีการประกาศเขตอุทยาน
แห่งชาติทับที่ดินทำกินของจำเลยซึ่งทำกินและอยู่อาศัยมาก่อน จำเลยจึงมีความชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญ
พ.ศ. ๒๕๕๐ ในการทำประโยชน์ในพื้นที่เดิมและเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลตามมติคณะรัฐมนตรี
เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ การคิดคำนวณค่าเสียหายของโจทก์ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ
และยังไม่เป็นที่ยอมรับ ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้
พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง, ๗๒ ตีร์ วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗
มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง (เดิม) พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๑๖ (๑)
(๒) (๔) (๑๓), ๒๔, ๒๗ เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท
ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคหนึ่ง (เดิม)
ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐ จำคุก ๖ เดือน

/ทางนำสืบ

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

ทางนำสืบของจำเลยเป็นการให้ความรู้แก่ศาล อันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๔ เดือน นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๘๖๙/๒๕๖๑ ของศาลชั้นต้น ให้จำเลย คนงานผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารของจำเลย รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างหรือนำสิ่งใด ๆ อันก่อให้เกิดการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ ออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติและอุทยานแห่งชาติ และให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช

โจทก์และจำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แผนกคดีสิ่งแวดล้อมตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยปลูกมันสำปะหลังในที่เกิดเหตุเนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๙๘ ตารางวา ซึ่งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่านายางหลักและอุทยานแห่งชาติไทรทอง ในกรอบเส้นสีแดงตามแผนที่แสดงจุดตรวจยึดดำเนินคดีรายนางสาวนิตยา ม่วงกลาง แผนที่

/เอกสาร

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓

- ๕ เมย. ๒๕๖๒

○ (๓๑ พ.)

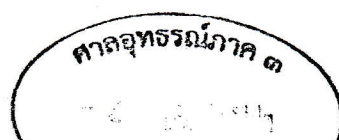

สำหรับศาลใช้

- ๖ -

เอกสารหมาย จ.๑ แผ่นที่ ๒๒ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยประการแรกว่า โจทก์
มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า นายสนอง การปลูก ไม่ใช่พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติฯ ไม่ได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช
และหัวหน้าอุทยานแห่งชาติไทรทองให้ไปแจ้งความดำเนินคดีจึงไม่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษจำเลย
ตามกฎหมาย และไม่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า
ความผิดทุกข้อหาตามฟ้องเป็นคดีอาญาแผ่นดิน อันมิใช่เป็นคดีความผิดต่อส่วนตัวที่ห้ามพนักงานสอบสวน
ทำการสอบสวน เว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง ดังนั้น เมื่อมีความผิดอาญาแผ่นดินเกิดหรืออ้างหรือเชื่อว่าจะเกิดขึ้นและ
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนหรือหน่วยงานของรัฐย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจ
ที่ต้องสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อเอาความผิดแก่ผู้กระทำความผิดอาญา
ทั้งปวงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ ประกอบด้วยมาตรา ๑๒๑ วรรคหนึ่ง
ไม่ว่าจะมีผู้เสียหายร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษผู้กระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้น การสอบสวนของพนักงานสอบสวน

/จึงชอบแล้ว

○ (๓๑ พ.)

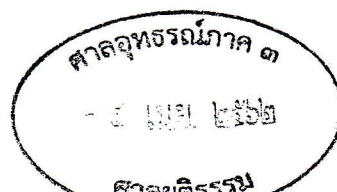

สำหรับศาลใช้

- ๗ -

จึงชอบแล้ว โจทก์ซึ่งเป็นพนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ อุทธรณ์ในข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์จำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิด ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือไม่ ที่จำเลยอุทธรณ์ในทำนองว่า จำเลยได้รับประโยชน์ตามคำสั่ง คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๖/๒๕๕๗ เนื่องจากจำเลยอาศัยและสืบสิทธิทำประโยชน์ในพื้นที่ ไม่มี เจตนาบุกรุก การขอคืนพื้นที่ของเจ้าหน้าที่ไม่ได้ทำตามเงื่อนไขของคำสั่งที่ ๖๖/๒๕๕๗ จำเลย ครอบครองทำกินในที่เกิดเหตุมาก่อนไม่ได้บุกรุกที่ดินขึ้นใหม่ มีการบังคับขู่เข็ญมารดาจำเลยให้ยินยอม คืนที่ดินทำกินแก่ทางราชการ ซึ่งจำเลยได้โต้แย้งร้องเรียนไปยังหน่วยงานต่าง ๆ และอยู่ในระหว่าง ดำเนินการของคณะทำงานที่เกี่ยวข้องนั้น เห็นว่า โจทก์มีนายสนอง การปลุก พนักงานพิทักษ์ป่า อุทยานแห่งชาติไทรทอง เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๘ พยานกับพวก ร่วมกันสำรวจพื้นที่ป่ากลุ่มตาหมูน เมื่อไปถึงบริเวณสูงสุดของเทือกเขาพังเหยซึ่งเป็นป่าดิบแล้งมีความ อุดมสมบูรณ์ พบนางทองปั่น ม่วงกลาง มารดาจำเลยกำลังถอนหญ้าในแปลงมันสำปะหลังอายุประมาณ

/๔ ถึง ๕ เดือน

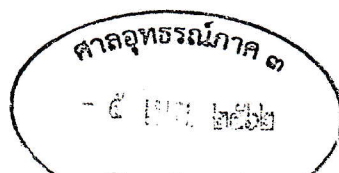
○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๘ -

๔ ถึง ๕ เดือน เต็มเนื้อที่ จึงแจ้งว่านางทองปิ่นไม่มีรายชื่อเป็นผู้ได้รับการสำรวจไว้และขอคืนพื้นที่ นางทองปิ่น ยินยอมคืนที่ดินให้ทั้งหมดรวมถึงที่ดินทำกินของจำเลยเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๑ งาน ๓๐ ตารางวา โดยนายสนอง ให้เวลาเก็บเกี่ยวผลผลิตให้เสร็จภายในวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๙ สอดคล้องกับที่จำเลยนำสืบว่า นายพรม อิม่าพัฒน์ ซึ่งทำกินในบริเวณที่ดินป่ากลุ่มตาทมุนมาก่อนได้ยกที่ดินของตนให้แก่บิดามารดา ของจำเลยเมื่อปี ๒๕๔๙ เป็นการยืนยันว่า นางทองปิ่น ม่วงกลาง มารดาจำเลยมิใช่บุคคลที่อยู่ใน หลักเกณฑ์ที่จะได้รับการผ่อนผัน เนื่องจากมิได้ครอบครองทำกินในพื้นที่ดังกล่าวอยู่ก่อนจะกำหนด เป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติและอุทยานแห่งชาติ นอกจากนี้ตามคำสั่งจังหวัดชัยภูมิเอกสารหมายเลข ๓๑๗ จำเลยได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบพื้นที่ทำกินของราษฎรในเขตอุทยานแห่งชาติไทรทอง เมื่อปี ๒๕๕๗ ในส่วนของคณะกรรมการภาคเอกชน ในกลุ่มคอยสวรรค์ ตำบลห้วยแย้ ซึ่งในคำสั่งเดียวกัน มีการแต่งตั้งนายสนองพยานโจทก์เป็นคณะกรรมการที่เป็นข้าราชการด้วย เมื่อจำเลยทราบว่านางทองปิ่น มารดาจำเลยลงลายมือชื่อยินยอมคืนที่ดินทำกินให้แก่นายสนองกับพวกโดยมีการบังคับขู่脅แล้ว จำเลยย่อมสามารถโต้แย้งคัดค้านผ่านทางกลุ่มคณะกรรมการที่จำเลยสังกัดได้ แต่ไม่ปรากฏข้อโต้แย้ง

/คัดค้าน

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๙ -

คัดค้าน จึงเชื่อว่านางทองปิ่นและจำเลยยินยอมคืนพื้นที่ให้แก่ทางราชการผ่านนายสนองกับพวกจริง การที่จำเลยอุทธรณ์อ้างว่า จำเลยกับพวกได้ครอบครองทำกินในพื้นที่อยู่ก่อนแต่เป็นกลุ่มที่ตกสำรวจนั้น จึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อ และเมื่อการครอบครองทำกินของนางทองปิ่นกับจำเลยเป็นการรับการยกให้ จากนายพรมเมื่อปี ๒๕๕๙ โดยนางทองปิ่นมิใช่ทายาทของนายพรม และจำเลยรับในอุทธรณ์ว่า พื้นที่เกิดเหตุเป็นพื้นที่ที่มีการประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติแล้ว การเข้าถือครองทำกินในที่ดินพิพาท จึงมิใช่การเข้าถือครองทำกินก่อนมีกฎกระทรวงกำหนดเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติป่านาปางลึกหรือ พระราชกฤษฎีกาประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติไทรทอง หรือเป็นการรับโอนสิทธิการถือครองทำกิน ในที่ดินจากผู้ถือครองทำกินอยู่ก่อนโดยทางมรดก และนายสนองยังเบิกความยืนยันต่อไปว่า เมื่อถึงกำหนดเวลาที่ให้เก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วพยานกับพวกเดินทางไปตรวจสอบ พบว่าจำเลยยังเก็บเกี่ยว ผลผลิตไม่เสร็จจึงแจ้งจำเลยให้เก็บเกี่ยวให้เสร็จภายในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ต่อมาวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๙ พยานกับพวกเดินทางไปตรวจสอบอีกครั้ง พบว่ามีเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วประมาณ ๘ ไร่ ยังเหลืออีกบางส่วนตรวจวัดมีเนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๙๘ ตารางวา ที่เกิดเหตุ และมีการจัดทำ

/แผนที่

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
- ๕ เม.ย. ๒๕๖๒

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๐ -

แผนที่ครอบครัวตามภาพถ่ายทางอากาศในกรอบเส้นสีแดงตามแผนที่เอกสารหมายเลข จ.๑ แผนที่ ๒๒ และไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในวันรุ่งขึ้น แสดงว่านายสนองกับพวก มิได้แจ้งให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยในส่วนที่ดินประมาณ ๘ ไร่ที่มีการเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว ตามที่ผ่อนผันให้ คงให้ดำเนินคดีแก่จำเลยเฉพาะที่เกิดเหตุเนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๙๘ ตารางวา อันเป็นการปฏิบัติที่สอดคล้องกับคำสั่งคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๔/๒๕๕๗ และที่ ๖๖/๒๕๕๗ แล้ว การที่จำเลยยังคงบุกรุกทำกินในที่เกิดเหตุโดยจำเลยไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการผ่อนผัน จึงเป็นความผิดตามฟ้องดังที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยและมีคำพิพากษามา อุทธรณ์ของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยอุทธรณ์ขอให้รวมการพิจารณาคดีนี้เข้ากับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๘๖๙/๒๕๖๑ ของศาลชั้นต้น หรืออุทธรณ์ในคดีส่วนอาญาข้ออื่น ๆ นั้น ไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยในประการสุดท้ายว่า จำเลย ต้องรับผิดคดีใช้ค่าเสียหายแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช เพียงใด เห็นว่า สิทธิในการ

/อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
- ๕ มิ.ย. ๒๕๖๓

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๑ -

อุทธรณ์ในคดีส่วนแพ่งนั้น ต้องพิจารณาจากทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืชเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์อุทธรณ์ขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายเพิ่มขึ้นจากที่ศาลชั้นต้นกำหนดอีก ๔๗,๓๓๔ บาท ส่วนจำเลยอุทธรณ์ว่าไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ทุนทรัพย์ในคดีส่วนแพ่งที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์สำหรับโจทก์และจำเลยจึงไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๐ ที่โจทก์อุทธรณ์ขอให้จำเลยรับผิดชดใช้ค่าเสียหายเต็มตามคำฟ้อง โดยโจทก์อุทธรณ์อ้างว่านายเกริกฤทธิ์ มุกดา เข้าไปเก็บตัวอย่างดินในที่เกิดเหตุ ตรวจสอบความลาดชันของที่ดินที่เกิดเหตุ เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบในการคำนวณค่าเสียหายเปรียบเทียบกับตัวอย่างดินและพันธุ์ไม้ที่เหลื่อมบริเวณโดยรวม แล้วคำนวณผ่านระบบโปรแกรม อันเป็นการคำนวณความเสียหายที่เกิดจากผู้กระทำความผิดแต่ละราย ไม่ได้ใช้ข้อมูลเดียวกันในการกำหนดความเสียหายกับผู้บุกรุกทุกราย การดำเนินการดังกล่าวเป็นการวิเคราะห์

/ในเชิง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
- ๕ ๑๙๖๓ ๒๓๒๒

○ (๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๑๒ -

ในเชิงเศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ซึ่งมีการคิดค้นอย่างเป็นระบบ มีการทดสอบ
ก่อนนำมาใช้ มีความน่าเชื่อถือ เป็นการคำนวณถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงของป่าในบริเวณ
ที่เกิดเหตุ เป็นการได้เสียดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง
และที่จำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยไม่ได้กระทำผิดตามฟ้องเพราะได้รับการยกเว้นตามเงื่อนไขของคำสั่ง
คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๖๖/๒๕๕๗ จึงไม่ต้องรับผิดคดีค่าเสียหายตามที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัย
เป็นการได้เสียดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงเช่นเดียวกัน
อุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยจึงต้องห้ามอุทธรณ์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
แผนกคดีสิ่งแวดล้อมไม่รับวินิจฉัย

อนึ่ง ศาลชั้นต้นยังมีคำสั่งในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค ๓
แผนกคดีสิ่งแวดล้อมเห็นควรดำเนินการเสียให้ถูกต้อง

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ.

นายพิจักษณ์ พูลผลอำนวย

นายพงษ์ศักดิ์ กิติสมเกียรติ

ศาลอุทธรณ์